

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องผลของการเรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคลที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ก่อนและหลังเรียนด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคล เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยวิธีการเรียนแบบปกติ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนหลังเรียนด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคลกับแบบปกติ และเพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนหลังเรียนด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคลกับแบบปกติ ในการนำเสนอข้อมูลนั้น เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอข้อมูลดังนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์
S.D	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่ได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ใน t – distribution
*	แทน	ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
**	แทน	ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
***	แทน	ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ซึ่งผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 ค่าสถิติพื้นฐานจากการวิจัย

ตอนที่ 2 การทดสอบสมมติฐานการวิจัย

ตอนที่ 1 ค่าสถิติพื้นฐานจากการวิจัย

ค่าสถิติพื้นฐานจากการวิจัย ได้แก่ ค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ของคะแนนวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ปรากฏผลดังตาราง 3

ตาราง 3 สถิติพื้นฐานของคะแนนทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ก่อนและหลังการทดลองของวิธีการเรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคล และวิธีการเรียนแบบปกติ

การทดสอบ	วิธีการเรียนแบบร่วมมือ		วิธีการเรียนแบบปกติ	
	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน				
ก่อนการทดลอง	10.57	5.11	11.04	4.05
หลังการทดลอง	19.50	4.16	16.50	5.59
เจตคติต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์				
ก่อนการทดลอง	4.11	0.53	3.80	0.33
หลังการทดลอง				

จากตาราง 3 ปรากฏค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{X}) ของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคล เท่ากับ 10.57 และ 19.50 ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่า ค่ามัชฌิมเลขคณิตมีค่าเพิ่มขึ้นมาก ซึ่งหมายความว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์เพิ่มขึ้นหลังจากการเรียนด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคล ส่วนค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ก่อนและหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคล เท่ากับ 5.11 และ 4.16 ตามลำดับ แสดงว่าค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานลดลง ซึ่งหมายความว่านักเรียนในกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ที่แตกต่างกันน้อยลง หลังจากการเรียนด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคล

ค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{X}) ของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ก่อนและหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการเรียนแบบปกติ เท่ากับ 11.04 และ 16.50 ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่า ค่ามัชฌิมเลขคณิตมีค่าเพิ่มขึ้น ซึ่งหมายความว่า นักเรียนในกลุ่มควบคุมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์เพิ่มขึ้นหลังจากการเรียนด้วยวิธีการเรียนแบบปกติ ส่วนค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการเรียนแบบปกติ เท่ากับ 4.05 และ 5.59 ตามลำดับ แสดงว่าค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเพิ่มขึ้น ซึ่งหมายความว่านักเรียนในกลุ่มควบคุมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ที่แตกต่างกันมากขึ้น หลังจากการเรียนด้วยวิธีการเรียนแบบปกติ

ค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{X}) ของคะแนนเจตคติต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคล เท่ากับ 3.77 และ 4.11 ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่า ค่ามัชฌิมเลขคณิตมีค่าเพิ่มขึ้น ซึ่งหมายความว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองมีเจตคติต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์เพิ่มขึ้นหลังจากการเรียนด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคล ส่วนค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ก่อนและหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคล เท่ากับ 0.49 และ 0.53 ตามลำดับ แสดงว่าค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเพิ่มขึ้น หมายความว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองมีเจตคติต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ที่แตกต่างกันมากขึ้นเล็กน้อยหลังจากการเรียนด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคล

ค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{X}) ของคะแนนเจตคติต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการเรียนแบบปกติ เท่ากับ 3.76 และ 3.80 ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่า ค่ามัชฌิมเลขคณิตมีค่าเพิ่มขึ้นเล็กน้อย ซึ่งหมายความว่า นักเรียนในกลุ่มควบคุมมีเจตคติต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์เพิ่มขึ้นเล็กน้อยหลังจากการเรียนด้วยวิธีการเรียนแบบปกติ ส่วนค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ก่อนและหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการเรียนแบบปกติ เท่ากับ 0.37 และ 0.33 ตามลำดับ แสดงว่าค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานลดลงเล็กน้อย หมายความว่า นักเรียนในกลุ่มควบคุมมีเจตคติต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ที่แตกต่างกันน้อยลงเล็กน้อยหลังจากการเรียนด้วยวิธีการเรียนแบบปกติ

ตอนที่ 2 การทดสอบสมมติฐานของการวิจัย

1. ผลการเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ก่อนและหลังเรียนด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคล ปรากฏผลดังตาราง 4

สมมติฐานข้อที่ 1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนหลังเรียนด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคลสูงกว่าก่อนการเรียน

ตาราง 4 ผลการเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคล

วิธีการเรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคล	\bar{X}	S.D	t
ก่อนเรียน	10.57	5.11	
หลังเรียน	19.50	4.16	***12.80

***p< .001

จากตาราง 4 เมื่อนำค่ามัชฌิมเลขคณิตมาทดสอบนัยสำคัญทางสถิติด้วยค่าที (t-test) พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนหลังจากการเรียนด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคลสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งแสดงว่าผลการวิเคราะห์ข้อมูลสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนหลังเรียนด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคลสูงกว่าก่อนการเรียน

2. ผลการเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ก่อนและหลังเรียนด้วยวิธีการเรียนแบบปกติ ปรากฏผลดังตาราง 5

สมมติฐานข้อที่ 2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนหลังเรียนด้วยวิธีการเรียนแบบปกติสูงกว่าก่อนการเรียน

ตาราง 5 ผลการเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยวิธีการเรียนแบบปกติ

วิธีการเรียนแบบปกติ	\bar{X}	S.D	t
ก่อนเรียน	11.04	4.05	
หลังเรียน	16.50	5.59	***7.43

***p< .001

จากตาราง 5 เมื่อนำค่ามัชฌิมเลขคณิตมาทดสอบนัยสำคัญทางสถิติด้วยค่าที (t-test) พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนหลังจากการเรียนด้วยวิธีการเรียนแบบปกติสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งแสดงว่าผลการวิเคราะห์ข้อมูลสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนหลังเรียนด้วยวิธีการเรียนแบบปกติสูงกว่าก่อนการเรียน

3. ผลการเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์หลังเรียนด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคลกับวิธีการเรียนแบบปกติ ปรากฏผลดังตาราง 6

สมมติฐานข้อที่ 3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนหลังเรียนด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคลสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการเรียนแบบปกติ

ตาราง 6 ผลการเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียน

หลังเรียนด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคลกับวิธีการเรียนแบบปกติ

การทดลอง	\bar{X}	S.D	t
วิธีการเรียนแบบร่วมมือ	19.50	4.16	
วิธีการเรียนแบบปกติ	16.50	5.59	*2.28

*p< .05

จากตาราง 6 เมื่อนำค่ามัชฌิมเลขคณิตมาทดสอบนัยสำคัญทางสถิติด้วยค่าที (t-test) พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนหลังจากการเรียนด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคลสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการเรียนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงว่าผลการวิเคราะห์ข้อมูลสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนหลังเรียนด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคลสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการเรียนแบบปกติ

4. ผลการเปรียบเทียบคะแนนเจตคติต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์หลังเรียนด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคลกับวิธีการเรียนแบบปกติ ปรากฏผลดังตาราง 7

สมมติฐานข้อที่ 4 เจตคติต่อการเรียนการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนหลังเรียนด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคลดีกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการเรียนแบบปกติ ตาราง 7 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเจตคติต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนหลังเรียนด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคลกับแบบปกติ

การทดลอง	\bar{X}	S.D	t
วิธีการเรียนแบบร่วมมือ	4.11	0.53	
วิธีการเรียนแบบปกติ	3.80	0.33	**2.66

**p< .01

จากตาราง 6 เมื่อนำค่ามัธยัมเลขคณิตมาทดสอบนัยสำคัญทางสถิติด้วยค่าที (t-test) พบว่าเจตคติต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนหลังจากการเรียนด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคลสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการเรียนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงว่าผลการวิเคราะห์ข้อมูลสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 4 ที่ว่า เจตคติต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนหลังเรียนด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคลสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการเรียนแบบปกติ